

N A A M

Eefje woont achter de dijk. Met haar vader en moeder. In een huis met schuren. Een boerderij. Het huis is heel oud. De schuren zijn nieuw. De opa van Eefje was boer. Hij heette Evert. Hij stopte met werken omdat hij er moe van was geworden. Nu is de boerderij van zijn zoon, de vader van Eefje. Hij heet ook Evert. Zijn vader die zo heette, kon geen andere naam bedenken voor zijn zoon. Hij vond Evert goed genoeg.

Toen Eefje werd geboren, had ze nog geen naam. Het gaat niet vanzelf, een naam. Haar vader wilde haar Evert noemen, omdat hij de naam goed genoeg vond. Maar haar moeder, die Klaasje heet, dacht dat Evert niet zou mogen. Want het is geen naam voor een meisje. Evert ging naar het gemeentehuis om te vragen of het mocht.

‘Daar kunnen we niet aan beginnen,’ zei de vrouw die op het gemeentehuis de baas was over namen. Ze schrijft namen van nieuwe kinderen in een boek. Met de dag erbij waarop ze zijn

geboren. Rare namen mogen niet. Een kind mag geen Fruit-
vliegje heten. En Evert mag niet voor een meisje.

‘Maar mijn vrouw heet Klaasje,’ zei vader Evert.

De vrouw dacht na en bladerde in het boek. ‘Ja, het kan,’ zei ze.

‘Jan kan ook voor een meisje, als je het Jantje noemt, net als
Klaas, als het Klaasje wordt. Noem uw dochter Eefje, meneer,’
zei de vrouw van de gemeente, ‘kleine Evert.’

Zo kwam het. Eefje.

DE JONGEN

Maar hoe heet de jongen?

Aan de overkant van de rivier staat een grote toren van staal. Allemaal reepjes van staal aan elkaar. Duizend van die stukjes maken samen de toren waar je doorheen kunt kijken. De toren heeft armen, hoog boven de grond. En aan de armen hangen draden.

Een hoogspanningsmast. Eefje heeft het woord nog maar net van haar moeder geleerd. Mooi woord en je doet er lang over om het helemaal goed te zeggen. Langer dan 'deur' zeggen of 'dag mam'.

Ze heeft vaak naar de toren gekeken maar er nooit iets over gezegd. Tot ze de jongen had gezien. De jongen aan de overkant.

Ze zag iets bewegen. Onder aan de toren aan de andere kant van de rivier. Het bewoog langzaam wat hoger. Ze bleef kijken tot ze wist wat ze zag. Ze zag een blauwe jongen de toren in

klimmen. Blauw van de overall die hij aanhad. Best hoog klom hij, een heel eind boven de grond. Toen ging hij weer naar beneden. Eefje riep hem. 'Heeeeeee!'

Nog een keer. 'Heeeee!' De overkant is ver en je moet geluk hebben dat de wind het geluid dat je maakt die kant op waait. 'Heeeeeee!'

Hij hoorde het, een geluid ver weg. Hij keek op. Naar de overkant. Hij zag Eefje en stak zijn hand op. Eefje zwaaide terug. Misschien zei hij iets. Maar tegen de wind in. Eefje hoorde niets. De jongen stak nog eens zijn hand op en liep toen de dijk af en was weg.

Ze vertelde het haar moeder. 'Ik zag een jongen aan de overkant. Hij klom in de toren.'

Toen had haar moeder haar geleerd dat de toren een hoogspanningsmast heet.

Eefje was blij dat ze dat woord nu kende. De jongen klom in een hoogspanningsmast. 'En dat is gevaarlijk,' zei haar moeder.

T I M M E R

Bij het dorp aan de rivier staat een timmerfabriek. Het is de fabriek van Siem. Niemand in het dorp kent zijn achternaam, iedereen noemt hem Siem van de timmerfabriek. Maar vaker zeggen ze Siem Timmer. Hij heeft maar negen vingers. Lang geleden schoot zijn hand uit, in de zaagmachine. Vinger eraf. In de fabriek worden planken gezaagd. Van lange rechte bomen en van korte dikke bomen. Van de planken worden latjes gezaagd. Van de latten en planken worden kisten gemaakt en houten kratten. Voor fruit en voor groente en voor veel meer dat in een krat past of een kist.

Al honderd keer heeft iemand een grap gemaakt. Steeds dezelfde grap.

‘Kan ik een kist bij je bestellen, Siem?’

‘Ja, welke maat, waar is het voor?’

Dan noemt de grappenmaker de naam van iemand aan wie hij een hekel heeft.

Hahaha. Het is nooit een vrouw die de grap verzint. En telkens als een man de grap maakt moet hij zelf erg lachen, want hij denkt dat hij de eerste is die hem heeft bedacht. Een doodskist bestellen bij de timmerfabriek.

Steeff is de zoon van Siem en Dora Timmer.

Steeff Timmer.

‘Ik was op de dijk,’ zegt hij tegen zijn moeder Dora. ‘En ik ben een eindje de mast in geklommen.’

‘Dat is gevaarlijk,’ zegt zijn moeder.

‘Maar ik moet iets weten. Ik moet weten hoe ik bovenkom want daar moet ik zijn.’

Dora Timmer lacht.

‘Waarom moet je daar zijn dan?’

‘Om de zee te zien. En ik werd geroepen.’

‘Door wie?’

‘Aan de overkant riep iemand mij. Ik denk een meisje.’

‘Weet je dat niet zeker?’

‘Nee, maar ze had een jurk aan.’

‘Dan zou het wel eens een meisje kunnen zijn.’

‘Ze zwaaide.’

‘En jij?’

‘Ik zwaaide terug.’